

EZEOKÉ v. THE UNITED KINGDOM

ეზეოკე გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ

(საჩივარი no. 61280/21)

გადაწყვეტილება

25 თებერვალი 2025

ფაქტები

I. შესავალი

4. წინამდებარე საქმე ეხება მომჩივნის წინააღმდეგ სისხლის სამართლის საქმისწარმოების ხანგრძლივობასა და სამართლიანობას, რომელიც ხუთჯერ წარსდგა სასამართლოს წინაშე, სანამ ნაფიცმსაჯულთა სასამართლომ იგი ბრალდებულ დანაშაულებში დამნაშავედ ცნო. მომჩივანი ეყრდნობა კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ელ პუნქტს.

II. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები

5. მომჩივანი დაიბადა 1992 წელს და ამჟამად სასჯელს იხდის ფრანკლანდის ციხეში, დარემის საგრაფო.

ა. მომჩივნის დაკავება

6. მომჩივანი დააკავეს 2016 წლის 18 სექტემბერს ქალის („BE“) და მისი 21 წლის ძმისშვილის მკვლელობის ბრალდებით. ვარაუდობდნენ, რომ მსხვერპლები მომჩივანმა მოკლა, როგორც ბანდის მიერ განხორციელებული შურისძიების თავდასხმის ნაწილი BE-ს შვილების წინააღმდეგ; BE და მისი ძმისშვილი არ იყვნენ ჩართულნი ბანდებთან დაკავშირებულ ძალადობაში და არ მიიჩნევიან, რომ ისინი თავდასხმის სავარაუდო სამიზნეები იყვნენ.

7. პოლიციის მიერ დაკითხვისას მომჩივანმა კომენტარი არ გააკეთა და წინასწარ მომზადებული ჩვენება წარადგინა, სადაც აცხადებდა, რომ ის არ იყო პასუხისმგებელი მკვლელობებზე და არ იმყოფებოდა იქ, სადაც მკვლელობები მოხდა.

8. 2016 წლის 20 სექტემბერს მომჩივანს ბრალი წაუყენეს ორ მკვლელობაში.

9. ხუთი თვის შემდეგ, 2017 წლის 7 თებერვლით დათარიღებულ დაცვის სიტყვაში, მომჩივანმა პირველად წარმოადგინა ალიბის დეტალები. მან განაცხადა, რომ მკვლელობის დროს ის CG-სთან, მის ორ შვილთან, დასთან („RM“) და მის მეგობართან („AMC“) ერთად იმყოფებოდა CG-ს ბინაში ლონდონში.

ბ. სისხლის სამართლის სასამართლო პროცესები

10. მომჩივნის სასამართლო პროცესი 2017 წლის 21 მარტს გაიმართა, დაკავებიდან და ბრალდების წაყენებიდან ექვსი თვის შემდეგ. როდესაც სასამართლო პროცესი დაახლოებით ოთხი კვირის განმავლობაში მიმდინარეობდა და ბრალდების მხარის საქმე თითქმის დასრულებული იყო, სასამართლო პროცესის მოსამართლე ავად გახდა. როგორც კი გაირკვა, რომ მოსამართლე გონივრულ ვადაში ხელახლა ვერ შემდგებდა სხდომას, ნაფიცმსაჯულები გაათავისუფლეს. საქმის განხილვა სხვა მოსამართლის წინაშე ხელახლა დასაწყებად გადაიდო.

11. მეორე სასამართლო პროცესი 2018 წლის 3 აპრილს დაიწყო. სასამართლო პროცესის დროს მომჩივანმა მისცა ჩვენება საკუთარი დაცვის მიზნით და გამოიძახა მოწმეები, მათ შორის ალიბის მოწმე, CG. მან არ გამოიძახა RM და AMC. მან ასევე გაამხილა კიდევ ერთი მთავარი მოწმის, ჯ.ს-ს ვინაობა, რომელიც, მისი მტკიცებით, შესაბამის დროს აკონტროლებდა მკვლელობებში გამოყენებულ მანქანას. რამდენიმედღიანი თათბირის (სულ დაახლოებით ორმოცდაორი საათი) შემდეგ, ნაფიცმსაჯულებმა განაცხადეს, რომ მათ არ შეეძლოთ უმრავლესობით გადაწყვეტილების მიღება. ნაფიცმსაჯულთა შემადგენლობა დაითხოვეს და ბრალდების მხარემ მოითხოვა საქმის ხელახალი განხილვა, რაზეც მიეცა უფლება.

12. მესამე სასამართლო პროცესი (პირველი ხელახალი სასამართლო პროცესი) 2019 წლის 7 იანვარს დაიწყო. ნაფიცმსაჯულთა სასამართლომ კვლავ ვერ შეძლო ვერდიქტის გამოტანა და თათბირის მესამე დღეს ისინი დაითხოვეს, როდესაც განაცხადეს, რომ უმრავლესობის მიერ ვერდიქტის გამოტანის პერსპექტივა არ არსებობდა. ბრალდების მხარემ საქმის ხელახალი განხილვის მოთხოვნა წარადგინა, რაც 2019 წლის 12 აპრილს დაკმაყოფილდა. მოსამართლემ, 2019 წლის 18 აპრილით დათარიღებულ წერილობით დასაბუთებაში, მიუთითა შესაბამის სასამართლო პრაქტიკაზე (იხილეთ ქვემოთ მოცემული 28-30 პუნქტები) და დაასკვნა, რომ საქმე ადვილად შეიძლება ჩაითვალოს უკიდურესად მძიმედ; საქმე ეხებოდა დანაშაულს, რომელიც უდავოდ მოხდა; მომჩივნის წინააღმდეგ საქმე იყო დამაჯერებელი, მრავალმხრივი, გარემოებებით დაფუძნებული საქმე, რომელიც დროთა განმავლობაში არ შესუსტებულა, პირიქით, კვლავ დამაჯერებელი დარჩა; ასეთ სერიოზულ საქმეში განაჩენის გამოტანის უზარმაზარი საზოგადოებრივი ინტერესი არსებობდა; და გამონაკლისის პირობა, რომელიც ბრალდების მხარეს უნდა დაეკმაყოფილებინა, დაკმაყოფილებული იყო.

13. მეოთხე სასამართლო პროცესი (რომელიც მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი უნდა ყოფილიყო) 2020 წლის 10 თებერვალს დაიწყო. ნაფიცმსაჯულთა სასამართლომ თანამდებობა 2020 წლის 18 მარტს, სასამართლო პროცესის ოცდამეექვსე სამუშაო დღეს დატოვა. ამ დროისთვის ქვეყანაში და კერძოდ, ლონდონში Covid-19 ვირუსის

გავრცელების გამო გამოცხადებული იყო საგანგებო მდგომარეობა. საგანგებო მდგომარეობასთან დაკავშირებული მიზეზების გამო, 2020 წლის 24 მარტისთვის ნაფიცსაჯულთა შემადგენლობა რვა წევრამდე შემცირდა, რაც არასაკმარისი რაოდენობა იყო კანონიერი განაჩენის გამოსატანად. შესაბამისად, ნაფიცსაჯულები თანამდებობიდან გაათავისუფლეს.

14. ბრალდების მხარემ მოითხოვა მომჩივნის ხელახლა გასამართლება ახალ ნაფიცსაჯულთა მიერ. მომჩივნის ადვოკატმა აღნიშნული გააპროტესტა იმ მოტივით, რომ დროის გასვლის გამო, მომჩივნისთვის დამთრგუნველი იქნებოდა ხელახალი გასამართლება და ნებისმიერი სასამართლო პროცესი უსამართლო იქნებოდა ან/და სასამართლო პროცესის ბოროტად გამოყენებას წარმოადგენდა. მისი გასამართლება ოთხჯერ იყო დაგეგმილი ნაფიცსაჯულთა შეკრებით და მან ჩვენება სამ სხვადასხვა შემთხვევაზე მისცა. გარდა ამისა, დაკავების შემდგომი მთელი პერიოდი მან A კატეგორიის პირობებში (ანუ მაღალი უსაფრთხოების ციხეში) გაატარა.

15. სასამართლო პროცესის მოსამართლემ არ დააკმაყოფილა მომჩივნის არგუმენტები და 2020 წლის 20 აპრილის გადაწყვეტილებით, დანიშნა ახალი (მეხუთე) სასამართლო პროცესი.

16. მოსამართლემ აღნიშნა, რომ გადასაწყვეტი საკითხი იყო მიზანშეწონილი იქნებოდა თუ არა მომჩივნის მეორე ხელახალი სასამართლო განხილვისას დასკვნის მიღწევის შემდგომი მცდელობა. მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი საზოგადოებრივი ჯანდაცვის საგანგებო მდგომარეობის გამო დასრულდა და არა იმიტომ რომ ნაფიცსაჯულთა კოლეგია ვერ შეთანხმდა. ასე რომ ყოფილიყო, მოსამართლის წინაშე წარდგენილი განაცხადი მესამე ხელახალი სასამართლო განხილვის მოთხოვნას წარმოადგენდა, რისთვისაც იგი ნებართვას არ მისცემდა. ასე რომ ყოფილიყო, მოსამართლის წინაშე წარდგენილი განცხადება იქნებოდა მესამე ხელახალი სასამართლო განხილვის თაობაზე, რისთვისაც ის შვებულებას არ მიიღებდა.

17. მოსამართლემ გაითვალისწინა ირიბი მტკიცებულებები, რომელსაც ბრალდების მხარე ეყრდნობოდა, მისი აზრით, ისინი ძლიერი და დამაჯერებელი იყო.

18. გარდა ამისა, ზეპირი მოხსენებების დროს მოსამართლემ მომჩივნის ადვოკატს ჰკითხა, იქნებოდა თუ არა მომჩივნისთვის დამთრგუნველი მეხუთე სასამართლო პროცესის ჩატარება, თუ მეოთხე სასამართლო პროცესი მტკიცებულებების მოსმენის პროცესში შეწყდებოდა და მეხუთე სასამართლო პროცესი დაუყოვნებლივ ან რამდენიმე დღეში დაიწყებოდა. ადვოკატმა აღიარა, რომ ეს ასე არ იქნებოდა.

19. მოსამართლემ არ გამორიცხა საქმის გაჭიანურების ზეგავლენა. თუმცა, მან აღნიშნა, რომ ბრალდების მხარის მიერ მოწოდებული მტკიცებულებების უმეტესობა არ იყო და არ იქნებოდა ისეთი, რომელიც დაეყრდნობოდა მოწმეთა მოგონებებს, როგორიცაა

დოკუმენტური ჩანაწერები, ვიდეოთვალთვალის ჩანაწერები, სატელეფონო ჩანაწერები და სათანადოდ ჩაწერილი სამეცნიერო გამოკვლევები. ბრალდებულმა მოსამართლის წინაშე მეორე ხელახალ სასამართლო პროცესზე მისცა ჩვენება და მისთვის მნიშვნელოვნად არ შეფერხებულა ის ფაქტი, რომ იგი ჩვენებას 2016 წელს ან მის გარშემო მომხდარ საკითხებზე იძლეოდა. CG-ს ჩვენებაზე დროის გასვლამ გავლენა მოახდინა. თუმცა, მან კანონიერ წარმომადგენელს ან პოლიციელს არანაირი ჩვენება არ მისცა მოვლენიდან რამდენიმე თვის შემდეგ, რამაც თავისთავად აშკარად იმოქმედა მის მეხსიერებაზე.

20. შესაბამისად, საქმის განხილველი მოსამართლე იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ შემდგომი სასამართლო პროცესის ჩატარება უსამართლო არ იქნებოდა. მოსამართლის დასკვნების არსებითი ასპექტები შემდეგი იყო:

“27. ამ საქმეში მიღებული პოზიცია ძალიან უჩვეულოა. იმისათვის, რომ სასამართლომ მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი დაამტკიცოს, გარემოებები გამოწვევისი უნდა იყოს. ამგვარად, მესამე სამართლიანი სასამართლო პროცესი იშვიათობა იქნება. კიდევ უფრო იშვიათია, რომ მესამე სამართლიანი სასამართლო პროცესი სინამდვილეში მეოთხე სასამართლო პროცესი იყოს, რომლის წინაშეც ბრალდებული იმყოფება საქმის განხილვის პირველივე მცდელობისას პირველი ინსტანციის მოსამართლის ავადმყოფობის გამო. ამ შემთხვევაში, მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი საზოგადოებრივი ჯანმრთელობის მზარდი სერიოზული საგანგებო სიტუაციის ფონზე ჩატარდა. სწორედ ამ საგანგებო სიტუაციის შედეგად - რომელიც 1918 წლის გრიპის პანდემიის შემდეგ ყველაზე სერიოზულ ჯანმრთელობის საგანგებო მდგომარეობად იქნა აღწერილი - ნაფიცმსაჯულებს მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესის დროს რაიმე სახის დასკვნის გამოტანა არ შეეძლოთ. შესაძლოა, ის აღარასდროს განმეორდეს.

28. ფაქტობრივი მდგომარეობის უპრეცედენტო ბუნების მიუხედავად, ტესტი, რომელიც უნდა გამოვიყენო, მარტივად არის ჩამოყალიბებული. შეუძლია თუ არა ბრალდებულს ისარგებლოს სამართლიანი სასამართლო პროცესით - იმ გაგებით, სამართლიანი იქნება თუ არა მისი გასამართლება - თუ მას სხვა ნაფიცმსაჯულთა მიერ ხელახლა გაასამართლებენ? ეს საკითხი მოითხოვს შემდგომი სასამართლო პროცესის ბრალდებულზე ზემოქმედებისა და განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულებზე ბრალდების ნაფიცმსაჯულთა მიერ საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების საზოგადოებრივი ინტერესის დაბალანსებას.

29. ბრალდებულის ხელახლა სასამართლო პროცესზე წარდგენის აუცილებლობას მსუბუქად არ აღვიქვამ. არ უგულებელვყოფ იმ გარემოებებს, რომლებშიც იგი ამჟამად წინასწარ პატიმრობაში იმყოფება. ასევე, ვითვალისწინებ ჩემს დაკვირვებას ბრალდებულის შესახებ, როდესაც მან ჩვენება მისცა ჩემს მიერ ჩატარებულ სასამართლო პროცესზე. ეს მტკიცებულებები რამდენიმე დღის განმავლობაში გავრცელდა. თუ ბრალდებული არის ადამიანი, რომელსაც მცირე ფორმალური განათლება აქვს (რაზეც კონკრეტული მტკიცებულება არ მაქვს), ამან არ შეაფერხა მისი უნარი, გაერკვია იმ საკითხებში, რომლებზეც მას როგორც ძირითადი მტკიცებულებების წარდგენისას, ასევე ჯვარედინი დაკითხვისას დაუსვეს კითხვები. ის იყო თავდაჯერებული მოწმე, რომელსაც კარგად შეეძლო ნაფიცმსაჯულთათვის მნიშვნელოვანი საკითხების წინ წამოწევა. მის ჩვენებაში, არც მის შინაარსში და არც მისი წარდგენის მანერაში, არაფერი იყო ისეთი, რაც შემაშფოთებელი იქნებოდა მისი საქმის ნაფიცმსაჯულთათვის წარდგენის შესაძლებლობასთან დაკავშირებით.

30. მე დავასკვნენი, რომ სამართლიანი იქნებოდა ამ ბრალდებულის ხელახლა გასამართლება, მიუხედავად შესაძლო დაგვიანებისა. [მომჩივნის ადვოკატის] დათმობა, როგორც ეს ზემოთ მოცემულ 21-ე პუნქტშია მითითებული [იხ. ზემოთ მოცემული 18-ე პუნქტი], ნიშნავს, რომ პრინციპში არ არსებობს მიზეზი, რის გამოც მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი არ უნდა იქნას განხილული. ის ფაქტი, რომ საქმე ამ დონემდე მივიდა, არ ნიშნავს, რომ მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესის დროს ნაფიცსაჯულთა სასამართლო ჩიხში შევიდა. ბრალდებულს შეუძლია სამართლიანი სასამართლო პროცესი ჰქონდეს და მისი გასამართლება პროცესის ბოროტად გამოყენებას არ წარმოადგენს.”

21. მეხუთე და ბოლო სასამართლო პროცესი ათი კვირის შემდეგ, 2020 წლის 7 ივლისს დაიწყო. იგი 2020 წლის 9 სექტემბერს დასრულდა, როდესაც მომჩივანი მკვლელობის ორივე ეპიზოდში დამნაშავედ ცნეს 11 ხმით 1-ის წინააღმდეგ. 2020 წლის 1 ოქტომბერს მას უვადო პატიმრობა მიესაჯა მინიმუმ ორმოცი წლით.

სააპელაციო საჩივარი

22. მომჩივანმა მოითხოვა ვადის (ოცდაათობმეტი დღე) გაგრძელება სააპელაციო სასამართლოში მისი გამამტყუნებელი განაჩენის გასასაჩივრებლად. 2021 წლის 3 მაისით დათარიღებული ბრძანებით, მოსამართლემ არ დააკმაყოფილა ეს საჩივარი და აღნიშნა, რომ აზრი არ ექნებოდა ხანმოკლე ვადის გახანგრძლივებას, რადგან მომჩივნის საჩივრის არც ერთი საფუძველი არ იყო სადავო. ნებართვის მოთხოვნა განახლდა. 2021 წლის 6 ოქტომბერს სააპელაციო სასამართლომ საქმის მოსმენის შემდეგ არ დააკმაყოფილა ზემოაღნიშნული მოთხოვნა. დეტალურ და ყურადღებით დასაბუთებულ გადაწყვეტილებაში მან აღნიშნა, რომ სააპელაციო საჩივრის დასაბუთების არსებობის შემთხვევაში, იგი ვადას გაახანგრძლივებდა. სასამართლოს თქმით, მომჩივნის ადვოკატის მიმართ დროის საკითხთან დაკავშირებით „კრიტიკის არ წაყენება“ შეუძლებელი იყო, რადგან ისინი გულმოდგინედ აგრძელებდნენ მომჩივნის დაცვას მთელი პროცესის განმავლობაში, მათ შორის, გასაჩივრების ნებართვის შესახებ განაცხადის ჩათვლით.

23. მომჩივანმა სააპელაციო სასამართლოში საჩივარი ექვსი საფუძველით შეიტანა, მათ შორის, რამდენადაც ეს სასამართლოში წარდგენილ საჩივარს ეხება: სასამართლოს მეხუთედ გაგრძელების გადაწყვეტილება წარმოადგენდა მისი უფლების დარღვევას გონივრულ ვადაში სამართლიანი მოსმენის შესახებ, კონვენციის მე-6 მუხლის შესაბამისად; ეს გადაწყვეტილება სათანადოდ ვერ უმკლავდებოდა შევიწროვების საკითხს; განმეორებითმა სასამართლო პროცესებმა და დაგვიანებამ იმდენად უარყოფითი გავლენა მოახდინა დაცვის მხარის მტკიცებულებების ხარისხზე, რომ მეხუთე სასამართლო პროცესის შედეგი „ყოველ შემთხვევაში, სადავოა“, რომ უიმედო იყო.

მომჩივანმა აღნიშნა, რომ 168 დღის განმავლობაში ხუთ სასამართლო პროცესს დაესწრო. მიუხედავად იმისა, რომ პროკურატურის მტკიცებულებები შესაძლოა არ

დაყრდნობოდა ფაქტებზე მოწმეების მოგონებებს, დაცვის მხარემ ეს გააკეთა: მომჩივანი იძულებული გახდა დაყრდნობოდა საკუთარ და CG-ს მოგონებებს, რომლებიც დროთა განმავლობაში გაუარესდებოდა. კერძოდ, CG-ს ჩვენება ფუნდამენტური იყო მომჩივნის დაცვისთვის, რადგან მისი ჩვენების მიღების შემთხვევაში, მისი მსჯავრდება შეუძლებელი იქნებოდა. მეხუთე სასამართლო პროცესზე ცხადი გახდა, რომ მას უჭირდა დეტალების გახსენება, როგორც დაგვიანების, ასევე ჩვენების განმეორებით მიცემის დამაბნეველი და სტრესული მოთხოვნის შედეგად, რაც, სავარაუდოდ, ამცირებდა მის სანდოობას ნაფიცმსაჯულთა თვალში. შესაბამისად, თანმიმდევრული სასამართლო პროცესების განმავლობაში სულ უფრო მზარდი დისბალანსი იქმნებოდა მხარეთა მიერ საკუთარი საქმის ადეკვატურად წარმოდგენის უნარში.

24. სააპელაციო სასამართლომ არ მიიჩნია, რომ მეოთხე სასამართლო პროცესის განმხილველი მოსამართლის მიერ მეხუთე სასამართლო პროცესის გაგრძელების გადაწყვეტილების მიღებისას გამოყენებული დისკრეცია არასწორი იყო ან რომ ვერც ერთი გონივრული მოსამართლე ვერ მიიღებდა იმავე გადაწყვეტილებას. მოსამართლის გადაწყვეტილება იყო მკაფიო და გააზრებული; მან განიხილა მომჩივნის არგუმენტები და სათანადოდ გაითვალისწინა ისინი. გარდა ამისა, ის იდეალურ მდგომარეობაში იყო, რათა მიეღო გადაწყვეტილება იმის შესახებ, უნდა გაგრძელებულიყო თუ არა მეხუთე სასამართლო პროცესი და იდეალურ მდგომარეობაში იყო, რათა დაედგინა, შეეძლო თუ არა მომჩივანს სამართლიანი სასამართლო პროცესი ჰქონოდა. მან გამოიკვლია მომჩივნის მიერ ჩვენების მიცემა და დარწმუნებული იყო, რომ მის ჩვენებაში, არც მის შინაარსში და არც მის გადმოცემაში, არაფერი იყო ისეთი, რაც ეჭვს დაბადებდა მისი საქმის წარდგენის უნართან დაკავშირებით. მან ასევე ისაუბრა გაჭინურების გავლენაზე რომელიც შეექმნებოდა, ალიბის მოწმე CG-ს მეხსიერებას. მან მკაფიოდ მიუთითა მომჩივანზე იმ ზეწოლასა და დამაბულობაზე, რომელსაც გამოიწვევდა სასამართლო პროცესზე ხელახლა წარდგენის მოთხოვნა და ნათლად განაცხადა, რომ ამას მსუბუქად არ აღიქვამდა; და მან მომჩივანზე ზემოქმედება დააბალანსა დანაშაულის სიმძიმესა და განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულებში დამნაშავეების გასამართლების საჯარო ინტერესთან.

25. გარდა ამისა, საქმის გამონაკლის გარემოებებში სააპელაციო სასამართლომ არ მიიჩნია სადავოდ, რომ სასამართლო პროცესის გონივრულ ვადაში ჩატარების მოთხოვნა დაირღვა. კერძოდ, აღინიშნა, რომ „განსაკუთრებული ზომები იქნა მიღებული იმის უზრუნველსაყოფად, რომ მეხუთე სასამართლო პროცესი სწრაფად ჩატარებულიყო პანდემიისა და იმ დროისთვის არსებული განსაკუთრებული გარემოებების მიუხედავად“.

26. და ბოლოს, სააპელაციო სასამართლომ უდავოდ მიიჩნია, რომ გადადებამ იმდენად უარყოფითი გავლენა მოახდინა დაცვის მხარის ან მტკიცებულებების ხარისხზე, რომ სასამართლო პროცესის შედეგი არასაიმედო იყო. მან გაითვალისწინა შემდეგი ფაქტორები:

ა. ბრალდების მხარე არ მოიცავდა თვითმხილველთა სადავო ჩვენებებს, არამედ ძირითადად ეფუძნებოდა პროფესიონალების ჩვენებებს, რომლებსაც მათ დასახმარებლად თანადროული ჩანაწერები ჰქონდათ.

ბ. დაცვის მხარეს ბრალდების მხარის წინააღმდეგ წაყენებული პრეტენზიების გასაჩივრებასთან დაკავშირებით არანაირი სირთულე არ შექმნია და შესაბამისად, დაგვიანებით გამოწვეული ნებისმიერი ზიანი ძალიან შეზღუდული იყო.

გ. მიუხედავად იმისა, რომ მომჩივნის მტკიცებულება ფაქტობრივი იყო და დამოკიდებული იყო მის საკუთარ სადავო მოგონებებზე შესაბამისი მოვლენების შესახებ, CG-ს მტკიცებულებასთან ერთად, მოსამართლე საუკეთესო პოზიციაში იყო, რათა შეეფასებინა შემდგომი გადავადების გავლენა ამ მტკიცებულებებთან დაკავშირებით. მოსამართლე არ ღელავდა მომჩივნის შესაძლებლობასთან დაკავშირებით, მიეცა ჩვენება საკუთარი თავის დასაცავად მომავალ სასამართლო პროცესზე და დაადგინა, რომ „ის იყო თავდაჯერებული მოწმე, რომელსაც კარგად შეეძლო ნაფიცსაჯულთათვის იმ საკითხების წამოყენება, რომლებსაც მნიშვნელოვნად მიიჩნევდა“.

დ. CG-ის მტკიცებულებების ხარისხი გადავადებით, სავარაუდოდ, არ შემცირებულა. პირიქით, მას შეეძლო მომჩივანთან ურთიერთობის ბუნების შესახებ მიცემული ჩვენების შერბილება, რადგან მეორე სასამართლო პროცესზე აღმოჩნდა, რომ ის ამის შესახებ იტყუებოდა. მან ოთხჯერ მისცა ჩვენება და 2016 წლის სექტემბრის მოვლენების გახსენება არ გასჭირვებია, გარდა იმისა, რომ ზოგადად არ ახსოვდა რამე, რაც აშკარა იყო 2017 წლის 15 მარტს, პოლიციის განყოფილებაში პირველად დაკითხვაზე დასწრებისას. მისი თანმიმდევრული ალიბის მტკიცებულება იყო ის, რომ მას ნათლად ახსოვდა, სად იმყოფებოდა მომჩივანი, რომ ის მასთან იყო და რომ მას არ შეეძლო მკვლელობების ჩადენა.

ე. ექსპერტმა ასევე მისცა ჩვენება გადავადებით გამოწვეული რაიმე სირთულის გარეშე.

27. შესაბამისად, სააპელაციო საჩივრის შეტანა არ დაკმაყოფილდა.

სამართალი

I. კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ლი პუნქტის სავარაუდო დარღვევა

31. კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ლი პუნქტის მითითებით, მომჩივანმა განაცხადა, რომ სამართალწარმოების ხანგრძლივობა შეუთავსებელი იყო „გონივრული ვადის“ მოთხოვნასთან და რომ დაგვიანებისა და განმეორებითი ხელახალი სასამართლო პროცესების შედეგად მას არ ჰქონდა „სამართლიანი სასამართლო პროცესი“.

კონვენციის მე-6 მუხლის 1 პუნქტი შემდეგნაირად იკითხება:

„ყველას აქვს უფლება, მის წინააღმდეგ წაყენებული ნებისმიერი სისხლის სამართლის ბრალდების გადაწყვეტისას ... საქმის სამართლიანი ... განხილვის გონივრულ ვადაში ... [...] ტრიბუნალის მიერ ...“

ა. დასაშვებობა

32. მთავრობამ განაცხადა, რომ მომჩივნის საჩივრები აშკარად უსაფუძვლო იყო კონვენციის 35-ე მუხლის მე-3 პუნქტის (ა) ქვეპუნქტის მნიშვნელობით. თუმცა, სასამართლო მიიჩნევს, რომ საჩივრები ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით საკმარისად რთულ საკითხებს წარმოშობს, ამიტომ მათი დაუშვებლობა, როგორც აშკარად უსაფუძვლო, არ შეიძლება. გარდა ამისა, იგი დარწმუნებულია, რომ ისინი არ არის დაუშვებელი რაიმე სხვა საფუძვლით. შესაბამისად, ისინი უნდა გამოცხადდეს დასაშვებად.

ბ. საქმის არსებით გარემოებები

(ა) მხარეთა წარდგინებები

(i) მომჩივანი

33. მომჩივანი ამტკიცებდა, რომ მის წინააღმდეგ სისხლის სამართლის საქმე, რომელიც ხუთი წელი და ერთი თვე გაგრძელდა, არაგონივრულად ხანგრძლივი იყო და რომ ხანგრძლივობა არ იყო გამართლებული ან შესაბამისი. სალ აზრს მოკლებული არ იყო, რომ ადამიანის მეხსიერება დროთა განმავლობაში ქრებოდა. მისი ალიბი, CG, დაცვის მთავარი ნაწილი იყო და მის მოგონებებზე დროის სვლამ აშკარად იმოქმედა. ეს მოსამართლემ აღიარა, როდესაც მეხუთე სასამართლო პროცესი დანიშნა.

34. მომჩივანმა განაცხადა, რომ იგი არანაირად არ იყო პასუხისმგებელი სამართალწარმოების დროს წარმოშობილ გაჭიანურებაზე.

35. მისი თქმით, გაჭიანურებამ და განმეორებითმა ხელახალმა სასამართლო პროცესებმა ზიანი მიაყენა დაცვის მხარეს და მნიშვნელოვანი გავლენა მოახდინა სამართალწარმოების შედეგზე. მეხუთე სასამართლო პროცესის დროს მნიშვნელოვნად დაზარალდა როგორც მისი მეხსიერება, ასევე მისი ალიბის მოწმის, CG-ს, უნარი, მოეთხრო კონკრეტული დეტალები მკვლელობის დღის შესახებ. მეხუთე

სასამართლო პროცესი უპრეცედენტო იყო გაერთიანებულ სამეფოში, რადგან აქამდე ასეთი სასამართლო პროცესის ჩატარება არ დაშვებულია.

(ii) მთავრობა

36. მთავრობამ განაცხადა, რომ „გონივრული ვადის“ მოთხოვნის დარღვევას ადგილი არ ჰქონია. მომჩივნის წინააღმდეგ ბრალდების საქმე ეფუძნებოდა გარკვეული სირთულის ირიბი მტკიცებულებების მთელ რიგს, მათ შორის სადავო ექსპერტების ჩვენებებს. სისხლის სამართლის საქმიწარმოების დაწყებიდან დასრულებამდე ხუთწლიანი პერიოდი არ იყო ისეთი, რომ აშკარა შეშფოთება გამოეწვია, მაშინაც კი, თუ გავითვალისწინებთ იმ ფაქტს, რომ მომჩივანი მთელი პროცესის განმავლობაში პატიმრობაში იმყოფებოდა.

37. პირველი და მეოთხე სასამართლო პროცესების გადადების გარემოებები ნებისმიერი პირის კონტროლს მიღმა იყო და ამ გადადებაზე პასუხისმგებლობა სახელმწიფო ხელისუფლებას არ ეკისრებოდა. Covid-19 პანდემიის დაწყებისას მთელ სისხლის სამართლის სისტემაში არეულობა იყო. მიუხედავად ამისა, მეოთხე სასამართლო პროცესსა და მეხუთე და საბოლოო სასამართლო პროცესის დაწყებას შორის მხოლოდ ათი კვირის მოკლე პერიოდი იყო. როგორც სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, ეს ვადა იყო „სწრაფი და გულმოდგინე“.

38. მეორე და მესამე სასამართლო პროცესების შედეგად, ნაფიცმსაჯულთა სასამართლომ ვერდიქტზე შეთანხმებას ვერ მიაღწია და ეროვნულმა სასამართლოებმა საქმის გამონაკლის გარემოებებში ბრალდების მხარის მოთხოვნა ხელახალი სასამართლო განხილვის შესახებ გონივრულად მიიჩნიეს. მომჩივნის წინააღმდეგ წაყენებული ბრალდებები უდიდესი სერიოზულობის იყო და არსებობდა ძლიერი ინტერესი ეფექტური სასამართლო პროცესის ჩატარების მიმართ, რომლის დროსაც ნაფიცმსაჯულებს შეეძლოთ საბოლოო გადაწყვეტილების მიღება დამნაშავეობის ან უდანაშაულობის შესახებ.

39. სააპელაციო სასამართლოში სააპელაციო საქმისწარმოება (რომელიც მოიცავდა როგორც ერთი მოსამართლის გადაწყვეტილებას, ასევე სრული შემადგენლობით სასამართლოს გადაწყვეტილებას მოსმენის შემდეგ) შემდგომში თორმეტი თვის განმავლობაში დასრულდა.

40. შესაბამისად, ეს არ იყო საქმე, სადაც რომელიმე სახელმწიფო ორგანოს მხრიდან რაიმე უმოქმედობა შეიძლებოდა მიჩნეულიყო, როგორც სისხლის სამართლის საქმისწარმოების დაწყებისა და დასრულების ხუთწლიანი პერიოდის ხელშემწყობი ფაქტორი. მართლაც, მომჩივანი არ ამტკიცებდა, რომ ბრალდების მხარემ საქმისწარმოება შეაფერხა: მისი საჩივარი მიმართული იყო განმეორებითი ხელახალი

სასამართლო პროცესების მიმართ, რომლებიც პროკურატურის ორგანოების კონტროლს სცილდებოდა.

41. მთავრობამ ასევე უარყო, რომ ბრალდებასა და თავდაპირველ გამამტყუნებელ განაჩენს შორის ოთხწლიანმა პერიოდმა ზიანი მიაყენა მომჩივანს მისი დაცვის განხორციელებისას ან, უფრო ფართო გაგებით, სამართალწარმოება უსამართლო გახადა. იურიდიული თვალსაზრისით, მომჩივნის მეხუთე სასამართლო პროცესზე წარდგენის მოთხოვნის გადაწყვეტილებაში არაფერი იყო თავისთავად საკამათო ან უკანონო. მოსამართლემ, რომელმაც დანიშნა მეხუთე სასამართლო პროცესი, ნახა მომჩივნის ჩვენება რომელიც მან მეოთხე სასამართლო პროცესის განმავლობაში მისცა და ის დარწმუნებული იყო, რომ მის ჩვენებაში არაფერი იყო ისეთი, რაც რაიმე ეჭვს გამოიწვევდა მისი საქმის წარდგენის უნართან დაკავშირებით. მოსამართლემ დააბალანსა შემდგომი სასამართლო პროცესის გავლენა მომჩივანზე დანაშაულის განსაკუთრებული სიმძიმისა და ძალიან მძიმე დანაშაულებში დამნაშავედ ცნობის საზოგადოებრივი ინტერესის გათვალისწინებით. მისი აზრით, ეს დაბალანსება ეფექტური სასამართლო პროცესის სასარგებლოდ იყო.

42. მომჩივნის მიმართ რაიმე ზიანის იდენტიფიცირების შემთხვევაში, არსებობდა ყველა საფუძველი იმის დასაჯერებლად, რომ სასამართლო პროცესი შეძლებდა მის გათვალისწინებას ან/და გამოსწორებას. ის ფაქტი, რომ სასამართლო პროცესის მოსამართლისთვის ასეთი კორექტირების განხორციელება აუცილებელი არ იყო, მომჩივნის საქმის სისუსტეზე მიუთითებდა.

(ბ) სასამართლოს შეფასება

43. საქმეში „Pélissier and Sassi v. France ([GC], no. 25444/94, § 67, ECHR 1999-II)” შეჯამებული შესაბამისი ზოგადი პრინციპების თანახმად, სამართალწარმოების ხანგრძლივობის გონივრულობა უნდა შეფასდეს საქმის კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლოს პრეცედენტული სამართლით დადგენილი კრიტერიუმების გათვალისწინებით, კერძოდ, საქმის სირთულის, მომჩივნის ქცევისა და კომპეტენტური ორგანოების ქცევის გათვალისწინებით. ამ შემთხვევაში, სადავო არ არის, რომ განსახილველი პერიოდი დაიწყო 2016 წლის 18 სექტემბერს, როდესაც მომჩივანი დააკავეს (იხ. ზემოთ მე-6 პუნქტი) და დასრულდა 2021 წლის 6 ოქტომბერს, როდესაც სააპელაციო სასამართლომ მოსმენის შემდეგ უარყო მისი სააპელაციო საჩივრის შეტანის ნებართვის მოთხოვნა (იხ. ზემოთ მე-22 პუნქტი).

44. მომჩივნის საქმე, როგორც ჩანს, განსაკუთრებით რთული არ ყოფილა ორმაგი მკვლელობის სადავო ბრალდების თვალსაზრისით. თავდაპირველად სასამართლოში საქმე ექვსი თვის განმავლობაში წარადგინეს (იხ. ზემოთ მე-10 პუნქტი), ხოლო მეხუთე

სასამართლო პროცესი მისი დანიშნულებიდან მხოლოდ ათი კვირის შემდეგ გაიმართა, მიმდინარე პანდემიის მიუხედავად (იხ. ზემოთ მე-21 პუნქტი).

45. მხარეთა ქცევასთან დაკავშირებით, არცერთმა არ მიუთითა მეორის ბრალეულობით გამოწვეული დაუსაბუთებელი დაგვიანების რაიმე კონკრეტულ პერიოდზე. სამაგიეროდ, მომჩივნის მთავარი პრეტენზია ის არის, რომ განმეორებითმა ხელახალმა სასამართლო პროცესებმა გამოიწვია მიუღებელი გაჭიანურება და ზიანი მიაყენა საქმის შედეგს (იხილეთ ზემოთ 33-35 პუნქტები).

სასამართლოს პრეცედენტული სამართალი ამ საკითხთან დაკავშირებით, მიუთითებს, რომ თანმიმდევრული სასამართლო პროცესები თავისთავად არ წარმოშობს საკითხს კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ლი პუნქტის შესაბამისად; ამ მხრივ, სასამართლომ აღიარა, რომ როდესაც ჩადენილია სერიოზული ხასიათის დანაშაული, შესაძლოა არსებობდეს აშკარა საზოგადოებრივი ინტერესი, რომ ნაფიცმსაჯულებმა გადაწყვიტონ, დადასტურდა თუ არა ბრალდება (იხ. *Henworth v. the United Kingdom*, no. 515/02, §§ 28-31, 2 November 2004). მიუხედავად ამისა, თანმიმდევრული სასამართლო პროცესების შემთხვევაში, სახელმწიფოს ეკისრება პასუხისმგებლობა, იმოქმედოს განსაკუთრებული გულმოდგინებით და ხელისუფლებას დაეკისრება ვალდებულება, უზრუნველყოს, რომ ნებისმიერი შეფერხება მინიმუმამდე იყოს დაყვანილი (იხ. იქვე, § 29).

46. მოცემულ შემთხვევაში, ის ფაქტი, რომ პირველი ოთხი სასამართლო პროცესი ვერდიქტის გარეშე დასრულდა, განპირობებული იყო ორივე მხარის კონტროლს მიღმა არსებული ფაქტორებით. პირველი სასამართლო პროცესი მოსამართლის ავადმყოფობის გამო დასრულდა (იხ. ზემოთ პუნქტი 10); მეორე დასრულდა იმის გამო, რომ ნაფიცმსაჯულებმა ვერ შეძლეს ვერდიქტის გამოტანა (იხ. ზემოთ პუნქტი 11); მესამე (და პირველი ხელახალი სასამართლო პროცესი) ასევე დასრულდა იმის გამო, რომ სხვა ნაფიცმსაჯულებმა ვერ შეძლეს ვერდიქტის გამოტანა (იხ. ზემოთ პუნქტი 12); ხოლო მეოთხე (და მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი) დასრულდა Covid-19-ით გამოწვეული გლობალური საზოგადოებრივი ჯანმრთელობის საგანგებო სიტუაციის გამო (იხ. ზემოთ პუნქტი 13).

47. გარდა ამისა, ფაქტები არ ავლენს სახელმწიფოს მიერ გამოწვეული უჩვეულოდ ხანგრძლივი და აუხსნელი უმოქმედობის პერიოდებს. როგორც უკვე აღინიშნა, მომჩივანი დააკავეს და ბრალი დაუყოვნებლივ წაუყენეს, ხოლო პირველი სასამართლო პროცესი ექვსი თვის შემდეგ გაიმართა (იხ. პუნქტები 6, 8 და 10). მეორე სასამართლო პროცესი დაიწყო პირველი ნაფიცმსაჯულთა გათავისუფლებიდან ერთ წელზე ნაკლებ დროში (იხ. ზემოთ პუნქტი 11); მესამე სასამართლო პროცესი, როგორც ჩანს, დაიწყო მეორე ნაფიცმსაჯულთა გათავისუფლებიდან ექვსიდან შვიდ თვემდე პერიოდში (იხ. ზემოთ პუნქტი 12); მეოთხე სასამართლო პროცესი დაიწყო

დაახლოებით ერთი წლის შემდეგ მესამე ნაფიცმსაჯულთა გათავისუფლებიდან და ათი თვის შემდეგ მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესის დანიშნიდან (იხ. ზემოთ მე-13 პუნქტი); მეხუთე სასამართლო პროცესი დაიწყო მეოთხე ნაფიცმსაჯულთა გათავისუფლებიდან სამი თვის შემდეგ და ათი კვირის შემდეგ მას შემდეგ, რაც მოსამართლემ ახალი (მეხუთე) სასამართლო პროცესი დანიშნა (იხ. ზემოთ მე-15 და 21 პუნქტები); მოსამართლემ უარი თქვა სააპელაციო საჩივრის შეტანაზე მომჩივნის გამამტყუნებელი განაჩენიდან რვა თვის შემდეგ (იხ. ზემოთ მე-22 პუნქტი); და მოსამართლის გადაწყვეტილებიდან ხუთი თვის შემდეგ სააპელაციო სასამართლომ მოსმენის შემდეგ უარყო მომჩივნის სააპელაციო საჩივრის შეტანის ნებართვის მოთხოვნა (იხ. ზემოთ მე-22 პუნქტი).

48. თუმცა, პროცესის განმავლობაში მომჩივანს - რომელსაც ემუქრებოდა ხანგრძლივი თავისუფლების აღკვეთა (მას საბოლოოდ მიესაჯა უვადო თავისუფლების აღკვეთა მინიმუმ ორმოცი წლით - იხილეთ პუნქტი 21 ზემოთ) - იმყოფებოდა A კატეგორიის პირობებში, მაღალი უსაფრთხოების ციხეში (იხ. პუნქტი 14 ზემოთ). მიუხედავად იმისა, რომ მეხუთე სასამართლო პროცესი, როგორც ჩანს, განსაკუთრებული გულმოდგინებით წარიმართა, მესამე და მეოთხე სასამართლო პროცესებს შორის დაახლოებით ერთი წლის დაგვიანება უფრო პრობლემურია. ამ მხრივ, გაუგებარია, თუ რატომ არ იქნა ამოქმედებული „განსაკუთრებული ზომები“, რომლებიც შეიქმნა იმისათვის, რომ უზრუნველყოფილიყო მეხუთე სასამართლო პროცესის სწრაფი ჩატარება პანდემიის მიუხედავად (იხ. ზემოთ მოცემული 25-ე პუნქტი), როგორც კი - გამონაკლისის სახით - დაინიშნა მეორე ხელახალი სასამართლო პროცესი, რათა უზრუნველყოფილიყო ნებისმიერი შეფერხების მინიმუმამდე დაყვანა (იხ. იქვე, § 29). სააპელაციო საჩივრის ნებართვის მოთხოვნასა და სააპელაციო საჩივრის ნებართვაზე უარის თქმას შორის თორმეტთვიანი ინტერვალი ასევე გარკვეულწილად შემაშფოთებელი ჩანს. კერძოდ, მიუხედავად იმისა, რომ მომჩივანმა მოითხოვა სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა ვადის გასვლიდან დაახლოებით ოცდაათთხმეტი დღის შემდეგ (თუმცა ეს მისი ადვოკატის ბრალი არ იყო), როგორც ჩანს, ერთ მოსამართლეს მაინც ექვს თვეზე მეტი დასჭირდა, რათა არ დაეკმაყოფილებინა მისი დასაშვებობა (იხილეთ ზემოთ 22-ე პუნქტი).

49. მოცემულ საქმეში არსებული გამონაკლისი გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლო მიიჩნევს, რომ ეს ორი შეფერხება ადასტურებს, რომ სამართალწარმოება არ წარიმართა იმ გულმოდგინებით, რაც აუცილებელი იყო შეფერხების აბსოლუტურ მინიმუმამდე დასაყვანად (იხ. იქვე, § 29).

50. შესაბამისად, დაირღვა კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ლი პუნქტის „გონივრული ვადის“ მოთხოვნა.

51. სამართალწარმოების საერთო სამართლიანობასთან დაკავშირებით, სასამართლო კიდევ ერთხელ აღნიშნავს, რომ სამართლიანი სასამართლო პროცესის უფრო ფართო კონცეფციის ერთ-ერთი მახასიათებელი ის არის, რომ თითოეულ მხარეს უნდა მიეცეს გონივრული შესაძლებლობა, წარმოადგინოს თავისი საქმე ისეთ პირობებში, რომლებიც მას არ აყენებს არახელსაყრელ მდგომარეობაში მოწინააღმდეგესთან შედარებით (იხ.სხვებთან ერთად, *Faig Mammadov v. Azerbaijan*, no. 60802/09, § 19, 26 January 2017; *Bulut v. Austria*, 22 February 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-II, p. 359, § 47; და *Öcalan v. Turkey* [GC], no. 46221/99, § 140, ECHR 2005-IV).

52. ამ საქმეში სასამართლო აღნიშნავს, რომ მეოთხე სასამართლო საქმისწარმოების განმხილველმა მოსამართლემ, შესაბამისი მტკიცებულებების მოსმენისა და მოწმეთა ტრიბუნაში მყოფი მოწმეების დათვალიერების შემდეგ, ვერ დაინახა რაიმე სახის შეზღუდვა მომჩინის უნარზე, გარკვეულიყო იმ საკითხებში, რომლებზეც მას კითხვები დაუსვეს, როგორც ძირითადი მტკიცებულებების წარდგენისას, ასევე ჯვარედინი დაკითხვისას. მოსამართლის თქმით, მომჩივანი იყო თავდაჯერებული მოწმე, რომელსაც შეეძლო ნაფიცმსაჯულთათვის იმ საკითხების წამოყენება, რომლებსაც მნიშვნელოვნად მიიჩნევდა. მის ჩვენებაში, არც მის შინაარსში და არც მისი წარდგენის მანერაში, არაფერი იყო ისეთი, რაც მასში რაიმე შეშფოთებას გამოიწვევდა მომჩივნის მიერ ნაფიცმსაჯულთა წინაშე თავისი საქმის წარდგენის შესაძლებლობასთან დაკავშირებით (იხილეთ ზემოთ მე-20 პუნქტი). მიუხედავად იმისა, რომ მოსამართლემ აღიარა, რომ დროის გასვლამ გავლენა მოახდინა CG-ს ჩვენებაზე, მან მიიჩნია, რომ ის ფაქტი, რომ მან არანაირი ჩვენება არ მისცა კანონიერ წარმომადგენელს ან პოლიციელს მკვლელობებიდან რამდენიმე თვის გასვლამდე, აშკარად იმოქმედა მის მეხსიერებაზე (იხილეთ ზემოთ მე-19 პუნქტი).

53. დასკვნისას, რომ მომჩივნის ხელახლა გასამართლება სამართლიანი იქნებოდა, სასამართლო პროცესის მოსამართლემ აშკარად მნიშვნელოვნად მიიჩნია ის ფაქტი, რომ ზეპირი არგუმენტების მოსმენისას მომჩივნის ადვოკატმა აღიარა, რომ მისთვის არ იქნებოდა დამთრგუნველი მეხუთე სასამართლო პროცესის ჩატარება, თუ მეოთხე სასამართლო პროცესი მტკიცებულებების მოსმენის პროცესში შეწყდებოდა და მეხუთე სასამართლო პროცესი დაუყოვნებლივ ან რამდენიმე დღეში დაიწყებოდა (იხ. ზემოთ მე-18 პუნქტი).

54. გამამტყუნებელი განაჩენის გასაჩივრების ნებართვაზე უარის თქმის შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს ჰქონდა უპირატესობა, ენახა, თუ როგორ წარიმართა მეხუთე სასამართლო პროცესი და კერძოდ, რეალურად არსებობდა თუ არა რაიმე ზიანი დაცვის მხარისთვის. მან უდავოდ მიიჩნია, რომ დაგვიანებამ იმდენად უარყოფითი გავლენა მოახდინა დაცვის მხარის ან მტკიცებულებების ხარისხზე, რომ მეხუთე სასამართლო პროცესის შედეგი სახიფათო იყო (იხ. ზემოთ, პუნქტი 27).

სასამართლომ განიხილა CG-ს მიერ მეხუთე სასამართლო პროცესზე მიცემული ჩვენება და - მეოთხე სასამართლო პროცესის მოსამართლის მიერ მის წინაშე მიცემული ჩვენების შესახებ გაკეთებული კომენტარების მიუხედავად (იხ. ზემოთ, პუნქტი 19) - დაადგინა, რომ დაგვიანებამ ის სადავო არ გახადა. პირიქით, მეხუთე სასამართლო პროცესის მსვლელობისას მან შეძლო მომჩივანთან ურთიერთობის ხასიათის შესახებ მიცემული ჩვენების შერბილება, რადგან მეორე სასამართლო პროცესზე აღმოჩნდა, რომ ის ამის შესახებ იტყუებოდა. გარდა ამისა, მას არ უჭირდა 2016 წლის სექტემბრის მოვლენების გახსენება, გარდა იმისა, რომ ზოგადად არ ჰქონდა განსაკუთრებული მოგონებები, რაც აშკარა იყო 2017 წლის 15 მარტს პოლიციის დაკითხვაზე პირველად დასწრებისას. მისი თანმიმდევრული ალიბის მტკიცებულება იყო ის, რომ მას ნათლად ახსოვდა, სად იმყოფებოდა განმცხადებელი, რომ ის მასთან იყო და რომ მას არ შეეძლო მკვლელობების ჩადენა (იხილეთ ზემოთ 26-ე პუნქტი). ამასთან, მას არ უჭირდა 2016 წლის სექტემბრის მოვლენების გახსენება, გარდა იმისა, რომ ზოგადად არ ჰქონდა განსაკუთრებული მოგონებები, რაც აშკარა იყო 2017 წლის 15 მარტს, პოლიციის დაკითხვაზე პირველად მისვლისას. მისი თანმიმდევრული ალიბის მტკიცებულება იყო ის, რომ მას ნათლად ახსოვდა, სად იმყოფებოდა მომჩივანი, რომ ის მასთან იყო და რომ მას არ შეეძლო მკვლელობების ჩადენა (იხილეთ ზემოთ 26-ე პუნქტი).

55. როგორც სასამართლო პროცესის მოსამართლის, ასევე სააპელაციო სასამართლოს დასკვნების გათვალისწინებით, განსაკუთრებით კი იმ დათმობის გათვალისწინებით, რომელიც მომჩივნის ადვოკატმა მეხუთე სასამართლო პროცესამდე გააკეთა (იხ. ზემოთ მე-18 პუნქტი), სასამართლო ვერ ადასტურებს მომჩივნის მტკიცებას, რომ თანმიმდევრულმა სასამართლო პროცესებმა ზიანი მიაყენა სისხლის სამართლის საქმისწარმოების შედეგს. ამგვარად, მიუხედავად იმისა, რომ მომჩივანთან მიმართებით ზედიზედ ჩატარებული სისხლის სამართლის პროცესების გამო უდავო ზეწოლა იყო, სასამართლო არ მიიჩნევს, რომ სისხლის სამართლის საქმისწარმოება უსამართლო იყო კონვენციის მე-6 მუხლის 1-ლი პუნქტის მნიშვნელობით. შესაბამისად, იგი მომჩივნის საჩივრის ამ ასპექტთან დაკავშირებით ამ მუხლის დარღვევას არ ადგენს.